

Tõnu Kilgase tütar Ellen alustas telekarjääri: „Kuigi pean end pigem teatrilapseks, ei värise mul ka kaamera ees lõug, jalg ega käsi!“

„Avaliku esinejana pole mul vahet, kas mind näeb hetkel vaid kaamera ja viis inimest selle taga või tuhat inimest saalis,“ kinnitab üleeile „Abikäe“ saatejuhina teledebüüdi teinud Ellen Kilgas.

Aegade jooksul on Ellen (34) end mitmekülgse naisena erinevatel aladel proovile pannud. Ülikoolis rekreatsioonikorraldust õppinud naine on tegutsenud suures meediaettevõttes välireklaamide alal, mänginud reklaamides, teatrietendustes, seriaalides-filmides, olnud suure kinnisvarafirma juhiabi, teinud müügitööd, juhtinud projekte ja tegutsenud lasteaias liikumisõpetajana. Suurte auditoriumide ees on ta esinenud ka fitnessiga seotud üritustel. Nüüd saab Ellen oma CV-sse julgelt veel ühe ala lisada.

Teledebüüt lastesaates

Kuigi Ellen peab end tänu baleriinist emale Tatjana Järvile ja näitlejast isale Tõnu Kilgasele pigem teatrilapseks, polnud talle juba lapsena Gonsiori tänava telemaja tundmatu koht. Ta pakub, et võis olla kaheksa- või üheksa-aastane, kui 1990ndate lõpul kunstnikust kasuisa Raivo Järvi juhitas jouluaegses lastesaates esimest korda telestuudiosse kutsuti.

„Mäletan, et küpsetasime koos tema poja Richard Erikuga stritslit. Sõtkusime tainast ja panime ahju – kõik oli soe ja südamlük. Muidugi on mul meeles ka studio soojus. Seal oli väga soe, meeletult erksad prožektorid kuumasid, elektriahi andis kuumust juurde ja kõik tundus jube põnev,“ meenutab Ellen. Prožektorikiirte sees olemine moodustas otsekui omaette maailma, millest väljapoole eriti midagi ei näinudki. Seetõttu tekkis tunne, nagu ei toimetaks kolmik kaamerasilmade all, vaid oma kodus.

„Just seetõttu tunduski studio selline lahe koht. Muidugi oskas ka Raivo suurepäraselt kodust atmosfääri luua,“ nendib ta. ISAST VALMIS RAAMAT: Nüüd on Ellenil silmapiiril juba järgmised võimalikud teosed.

(Aldo Luud)Hiiglaslikud lillebuketid

Ent kaamera ette sattus Ellen tegelikult juba varemgi. 1996.

ohtuleht.ee

Teater Vanemuine
Estonia teater
Teater

aasta veebruaris jõudis Eesti Televisiooni vaatajate ette Ruti Murusalu pooltunnine portreesaade tema emast pealkirja all „Tantsida tahaks. Tatjana Kilgas“.

„Ja ikkagi pean end siiani pigem teatrilapseks.“

„Meile tuldi Mustamäele kaameraga külla, et näidata lisaks tantsustseenidele, milline ta emana on,“ tähendab tütar. „Ja siis läksime Mustamäe parki kelgutama. Lasime liugu ja rullusime kuidagi kelgu pealt maha, viskasime hundiratast ja mängisime lumesõda. Mäletan selgelt, kuidas ema mulle lõpuks Salvo kelgu peale keeras ja vastu seda patsutas. Saate lõpukaadris istusime aga kolmekesi koos vanavanaema Antoninaga, kes meenutas mulle väikest Muumitrolli.“

Ent kõike filmiti ka siis, kui Ellen kuueaastasena ema valvsa pilgu all Astoria varietees Michael Jacksoni „Thrilleri“ saatel ja koreograaf Kalju Saarekese heakskiidul soolotantsu esitas. Ovatsioonid olid kõrvulukustavad ja lillebuketid hiiglaslikud.

Nagu isa ütles

Muidugi oli Ellen saatekülaliseks isa Tõnu ja kasuisa Raivost tehtud „Tähelaeva“ saadetes. Koos isa, Katrin Karisma ja poolõe Piret Krummiga sai aastaid tagasi salvestatud jõululaul „Sinuta jõulud“. Samuti on ta koos isaga osalenud poolõest Hedvig Hansonist kõnelevas Vahur Kersna saates „Täna õhtul...“.

„Ja ikkagi pean end siiani pigem teatrilapseks, sest mõlemad vanemad töötasid Estonias. Seal ma siis ukerdasingi, küll kulisside taga, küll lava peal, ent olin ka balletitreeningutel emaga kaasas,“ muigab Ellen. „Samas pole mul kaamerahirmu kunagi olnud. Tunnen end kindlalt, mind ei heiduta, kas kaamera on minu lähedal või minust kaugel. Naudin seda. Tsiteerides oma isa: „Mis ma muidu sinna lavale ronin?““

SOOV ABI VASTU VÕTTA: „Uus saade „Abikäsi“ läheb inimestele lihtsalt appi, nad ei pea selleks sugugi olema eluheidikud. Peamine, et nad end ise aidata tahaksid, suutes ja soovides pakutavat abi vastu võtta,“ avaldab Ellen. Pildil on ta koos sisekujundaja Jana Palmiga.

Lõpetage naermine!

Kui Ellen väikesena järjekordselt emaga Estonia teatris kaasas oli, jalutas neile koridoris vastu Roman Baskin, Mozarti „Figaro pulma“ lavastaja. Ellen oli teda eelnevalt proovisaalis teraselt jälginud – maneere, liikumist, käte vehkimist ja keha plastikat, ning otsustas esitada improvisatsioonilise paroodiasketši. „Kohe näha, et tulevane näitleja,“ kostis Roman pärast hetkelist

tardumist.

Nii läkski. Ja teinud draamanäitlejana kaasa nii mõneski teatritükis, ei valmistanud Ellenile mingit küsimust ümber kehastuda ka teleekraanil. Näiteks seriaalis „Eesti krimilood“ oli tema kanda naisuurija Fokini roll. Fokini tugevat natuuri kartsid kõik pätid.

Ellenile meenub stseen, kus ta pidi Janek Joosti tegelaskuju pealöögiga ähvardama. Võtnud soorituseks kogu jõu kokku, üritades olla võimalikult hirmuäratav, hakkasid aga operaator Ivar Heinmaa ja lavastaja Anti Reinthal nõnda pidurdamatult naerma, et võtetele tuli paus teha. Et oodata ühtlasi, kuni kogu võttemeeskond end tühjaks naerab. Löök peaga meenutanud pigem teri nokkivat teismelist kukekest.

Töö juures ei kurameerita!

Nali naljaks, kuid just sama seriaal viis Elleni kokku elukaaslase Anti Reinthaliga, keda lisaks lavastamisele tunneb publik andeka näitlejana. Paar on koos juba kaks aastat.

Nimelt tuli Anti von Glehni teatrisse seriaali osalejaid otsima ja teatrijuht Margus Prangel palus ka Ellenil kohale tulla.

Prooviesinemisel naine väljavalituks osutuski.

„See oli lihtsalt tutvumine, puhtalt tööalane suhe,“ märgib ta. „Ka seriaali salvestamise ajal valitses äärmiselt tõine õhkkond, kus ei tulnud mingisuguse meievahelise „särina“ tekkimine kõne allagi. Võttepäevad olid pikad ja – sa ei lähe ju tööle kurameerima!“ Ellenit üllatas meeldivalt, kuidas Anti iga võttepäeva lõpul kõiki asjaosalisi südamest tänas, kõiki kallistas ja tahtis neilt saada tagasisidet.

„Mulle meeldis tema hoolivus. Et ta hoolis oma näitlejatest, oma meeskonnast,“ rõhutab ta.

Noorte vahel süttis säde hoopis hiljem. Õigemini kasvas see välja sõbrasuhtest.

„Meie jututeemad klappisid, samuti seob meid sarnane huumorimeel. Soe ja südamluk mees,“ on Ellen otsekohene.

Varem või hiljem

Arvestades Elleni julgust avalikkuse ees esineda – meenutagem, et tema puhul on tegemist ka fitnessis ilma teinud kaunitariga –, ei olnudki ettepanek hakata saatesarja juhtima vist kuigi ootamatu. Tundub, et varem või hiljem oleks seda nagunii tehtud. Täna on TV3 eetrisse jõudva „Abikäe“ esimesed osad salves ja päris esimene osa juba eetrissegi jõudnud.

Vaatajale võib esmapilgul tunduda, et telemaastikul on sarnaseid

saateid varemgi nähtud. Sest sama rada, eesmärgiga kedagi aidata on astunud ju ka „Kodutunne“, „Hingesoosus“ ja „Südamesoov“.

Elleni sõnul suudab „Abikäsi“ neist siiski selgelt eristuda. Kui „Kodutunne“ ja „Hingesoosus“ aitas ainelistesse raskustesse ja elukeerisesse sattunud, siis „Südamesoov“ keskendub nende inimeste unistuste täitmisele, kes endast teiste hüvanguks palju andnud, kuid end ise tagaplaanile jätnud.

„Abikäsi“ läheb aga inimestele lihtsalt appi, nad ei pea selleks sugugi olema eluheidikud. Peamine, et nad end ise aidata tahaksid, suutes ja soovides pakutavat abi vastu võtta.

„Aitame neid, kes ise oma elujärje parandamiseks on ise juba üht-teist ära teinud,“ räägib saatejuht. „Viime lõpule poolelijäänud remondi, teeme korda toad, millest jõud üle ei käi, või paneme muul moel ehitustöodes käed külge.“

Ellenit on juba jõudnud hämmastada teletöoga kaasas käiv ime. See, kui palju võib lugu montaažis tänu õigetele rõhuasetustele muutuda!

KÜLL NEED PULMAD KA TULEVAD: Anti ja Ellen moodustavad lahutamatu tandemi. Ühtviisi edukalt saab armunud paar hakkama töistes ja eraelulistes ettevõtmistes.

Kriitika ei kao kuhugi

„Jää iseendaks,“ vastab Ellen küsimusele, mida talle Eestis näitlejaks ja Suurbritannias telerežissööriks õppinud elukaaslane soovitas. „Jää iseendaks, ole loomulik ja kuula lugu, mida saatekangelased räägivad. Üleforsseerimisel pole mõtet, nagu ka eneseeksponeerimisel. Oluline on, et tekiks usalduslik suhe intervjuueeritavatega, et nad oleks võimalikult avatud ega tunneks, et neid mingisugustesse raamidesse pressitakse.“

Tõtt-öelda on ka saatejuhtimine rollimine, ainult sellise olulise vahega, et selles rollis tuleb mitte ümber kehastuda, vaid endaks jääda.

„Kui näitlejal on saalis viissada vaatajat, tuleb ju hoopis teistmoodi mängida,“ toob ta näite. „Kaamera taga on aga umbes viis asjaosalist. See on sootuks kammerlikum õhkkond, milles tuleb kasutada teisi vahendeid. Ei värisenud mul võtetel lõug, jalg ega käsi, teksti meeldejätmise ja edastamisega mul probleeme pole, reeglina sain vahetektide ütlemisel ühe-kahe duubliga hakkama.“

„Saatuse tahtel mängisin isa asemel hoopis mina.“

Ennast ekraanilt vaadata ei valmistanud Ellenile mingisuguseid

erakordseid tundeid. Seda enam, et „Abikäe“ temaatika on elust enesest ja puudutab meid kõiki.

„On südantlõhestavaid, aga ka mitte nii kurbi lugusid, milles aitame kogukondi, aitame loomadele nutikaid lahendusi leida või vuntsida üles vana jõusaali,“ avaldab ta.

Ellen on igatahes kriitikaks valmis: „Kriitika on ja jääb niikuinii, eriti kui oled oma näoga teles.“

VÕTETEL: „Abikäe“ temaatika on elust enesest ja puudutab meid kõiki.

Isa asemel lavale

Naine ei usu, et mõni päev nädalas võtetel viibimist tema muid tegemisi oluliselt ahistaks. Seda enam, et palgatööst, millest viimaseks oli välimeedia projektijuht Postimees Grupis, on ta end vabaks võtnud. Värske kirjastuse Ideevedur omanikuna on Ellen ühtlasi esimese üllitise, isast kõneleva teose „Peaasi, et oleks kirge!“ autor ning õnnelik, et sel lugejate hulgas menu on. Silmapiiril on juba järgmisedki võimalikud raamatud ja koos elukaaslasega ettevalmistusjärgus uus lavateos.

„Muide, eelmisel suvel mängisin Pootsi veinimõisas etendunud ja Anti lavastatud „Nõidkapteni needuses“ piraati Sebastianit, keda pidi mängima minu isa. Saatuse tahtel mängisin teda hoopis mina,“ üllatab ta.

Ellen kinnitab, et kogu aeg on midagi põnevat teoksil – näiteks salvestas ta äsja koos Urmas Lattikasega Gershwini „It Aint't Necessary So“ „Porgy ja Bessist“. Austusavaldusena isa Tõnule, kes seda kunagi Vanemuise etenduses laulis.

Pidev infovahetus

Erinevalt ehk mõnest teisest paarist, kes väldivad pidevat ninapidi koos olemist, võib-olla alateadlikust kartusest teineteisest tüdineda, moodustavad Anti ja Ellen lahutamatu tandemi.

„Meiega on teisiti,“ lausub naine veendunult. „Kui inimesed on normaalsed, armastavad ja austavad teineteist, siis selliseid küsimusi ei tekigi. Vastupidi, koos olles üllatame teineteist aina uute ideedega. Lõhestumised ja jamad tekivad ju vaid siis, kui sul on kellegagi koos olles igav, puudub perspektiiv ja eesmärk. Meie aga vahetame kogu aeg infot. Kommunikatsiooni, millest tihti suhetes puudu jääb, jagub meil küllaga.“

„Kunagi kindlasti löövad, muidugi,“ kostab Ellen pulmakellade kohta.

